यथा श्मशाने दीप्तौजाः पावको नैव दुष्यति । एवं विद्वानविद्वान् वा ब्राह्मणो दैवतं महत् ।
प्राकारैश्च पुरद्वारैः प्रासादैश्च पृथग्विधैः । नगराणि न शोभन्ते हीनानि ब्राह्मणोत्तमैः ।
वेदाढ्या वृत्तसम्पन्ना ज्ञानवन्तस्तपस्विनः । यत्र तिष्ठन्ति वै विप्रास्तन्नाम नगरं नृप । १२४४०
व्रजे वाऽप्यथ वाऽरण्ये यत्र सन्ति बहुश्रुताः । तत्तन्नगरमित्याहुः पार्थ तीर्थञ्च तद्भवेत् ।
रक्षितारञ्च राजानं ब्राह्मणञ्च तपस्विनं । अभिगम्याभिपूज्याथ सद्यः पापात् प्रमुच्यते ।
पुण्यतीर्थाभिषेकञ्च पवित्राणाञ्च कीर्त्तनं । सद्भिः सम्भाषणञ्चैव प्रशस्तं कीर्त्त्यते बुधैः ।
साधुसङ्गमपूतेन वाक्सुभावितवारिणा । पवित्रीकृतमात्मानं सन्तो मन्यन्ति नित्यशः ।
त्रिदण्डधारणं मौनं जटाभारोऽथ मुण्डनं । वल्कलाजिनसंवेष्टं व्रतचर्य्याऽभिषेचनं । १२४४५
अग्निहोत्रं वने वासः शरीरपरिशोषणं । सर्व्वाण्येतानि मिथ्या स्युर्यदि भावो न निर्म्मलः ।
न दुष्करमनाग्नित्वं सुकरं ह्यशनं विना । विशुद्धिश्चतुरादीनां षण्णामिन्द्रियगामिनां ।
विकारि तेषां राजेन्द्र सुदुष्करतरं मनः । ये पापानि न कुर्व्वन्ति मनोवाक्कर्म्मबुद्धिभिः ।
ते तपन्ति महात्मानो न शरीरस्य शोषणं । न ज्ञातिभ्यो दया यस्य शुक्लदेहोऽविकल्मषः ।
हिंसा सा तपसस्तस्य नानाग्नित्वं तपः स्मृतं । तिष्ठन् गृहे चैव मुनिर्नित्यं शुचिरलङ्कृतः । १२४५०
यावज्जीवं दयावांश्च सर्व्वपापैः प्रमुच्यते । नहि पापानि कर्म्माणि शुद्ध्यन्त्यनशनादिभिः ।
सीदत्यनशनादेव मांसशोणितलेपनः । अज्ञातं कर्म्म कृत्वा च क्लेशो नान्यत् प्रहीयते ।
नाग्निर्दहति कर्म्माणि भावशून्यस्य देहिनः । पुण्यादेव प्रव्रजन्ति शुद्ध्यन्त्यनशनानि च ।
न मूलफलभक्षित्वान्न मौनान्नानिलाशनात् । शिरसो मुण्डनाद्वापि न स्थानकुटिकासनात् ।
न जटाधारणाद्वाऽपि नतु स्थण्डिलशय्यया । नित्यं ह्यनशनाद्वापि नाग्निशुश्रूषणादपि । १२४५५
नचोदकप्रवेशेन नच क्ष्माशयनादपि । ज्ञानेन कर्म्मणा वाऽपि जरा मरणमेव च ।
व्याधयश्च प्रहीयन्ते प्राप्यते चोत्तमं पदं । बीजानि ह्यग्निदग्धानि न रोहन्ति पुनर्यथा ।
ज्ञानदग्धैस्तथा क्लेशैर्नात्मा संयुज्यते पुनः । आत्मना विप्रहीणानि काष्ठकुड्योपमानि च ।
विनश्यन्ति न सन्देहः फेनानीव महार्णवे । आत्मानं विन्दते येन सर्व्वभूतगुहाशयं ।
श्लोकेन यदि वाऽर्द्धेन क्षीणं तस्य प्रयोजनं । द्व्यक्षराद्भिसन्धाय केचित् श्लोकपदाङ्कितैः । १२४५०
शतैरन्यैः सहस्रैश्च प्रत्ययो मोक्षलक्षणं । नायं लोकोऽस्ति न परो न सुखं संशयात्मनः ।
ऊचुर्ज्ञानविदो वृद्धाः प्रत्ययो मोक्षलक्षणं । विदितार्थस्तु वेदानां परिवेदप्रयोजनं ।
उद्विजेत् स तु वेदेभ्यो दावाग्नेरिव मानवः । शुष्कतर्कं परित्यज्य आश्रयस्व श्रुतिं स्मृतिं ।
एकाक्षराभिसम्बन्धं तत्त्वं हेतुभिरिच्छसि । बुद्धिर्न तस्य सिध्येत साधनस्य विपर्य्ययात् ।
वेदपूर्व्वं वेदितव्यं प्रयत्नात्तद्वै वेदस्तस्य वेदः शरीरं । वेदस्तत्त्वं तत्समासोपलब्धौ क्षीवस्त्वात्मा तत्स वेद्यस्य वेद्यं । १२४५६
वेदोक्तमायुर्देवानामाशिषश्चैव कर्म्मणां । फलत्यनुयुगं लोके प्रभावश्च शरीरिणां ।
इन्द्रियाणां प्रसादेन तदेतत् परिवर्ज्जयेत् । तस्मादनशनं दिव्यं निरुद्धेन्द्रियगोचरं ।